

На жерунци.

Мъничкиѣ кжщя сж пакъ такива,
каквито нѣкога на пжтя ги остави;
мазилката по тѣхъ е все тѣй сива,
стъклата имъ сж винаги мъгляви.

Пъкъ хората, които въ тѣхъ замръкватъ,
предишнитѣ отрудени копачи—сжщи.
Въ недѣлни дни тѣ ходятъ и на църква,
но винаги съ наведени глави се връщатъ.

Въ очитѣ си потайватъ нѣщо скрито,
неведомо и стихнало, студено, сякашъ
не сж видѣли слънцето отъ изтокъ
и слънчевъ день отколе тукъ не чакатъ.

Спомни си прежната ни тжжна участь—
децата все така сами до късна вечеръ
причакватъ своето любимо куче,
ослицата и пжтника далеченъ.

А старитѣ—за тѣхъ сега не питай;
приседнали съ кърмачета на прага нѣятъ
за коня съ позлатенитѣ копита,
за слънчевитѣ люлки и за змея.

И нѣма тукъ разсвѣтна тиха заранъ,
нито чела накичени съ голѣми стрѣци.
Тукъ всѣки ликъ е скърбенъ и попаренъ,
тукъ нѣма зракъ и радостъ нито зрѣнце.